

BL. BERNARDETTA SOUBIROUSOVÁ,
PASAČKA LURDSKÁ.

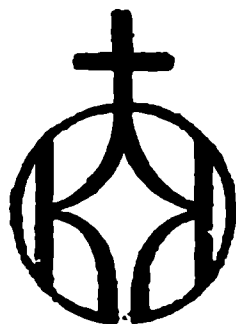

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

**BL. BERNARDETTA SOUBIROUSOVÁ,
P A S A Č K A L U R D S K Á.**

DNE 16. DUBNA.

*** 1844 † 1879**

PRAHA.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

1933.

»B O J O V N Í C I B O Ž Í«
N A P S A L V Á C L A V K R O N U S.

SEŠIT 4.

BL. BERNARDETTA SOUBIROUSOVÁ,
P A S A Č K A L U R D S K Á.

Tři dívky, chatrně oděné a mající dřeváčky na nohou, berou se k lesu. Jdou sbírat roští, aby si staří jejich rodiče mohli doma zatopiti. Počasí jest síchravé, zima je až hrůza rozráží.

Jest k polednímu. Dívky ocitají se pojednou u rozvodněné řeky. Dvě z nich bez rozpaků sundávají si dřeváčky a brodí se mrazivou vodou bosy na druhý břeh. Třetí jest nucena zůstatí vzadu proto, že má záduchu.

»Johanko, prosím, přenes mě na zádech přes řeku,« prosí snažně svou přítelkyni dívka, která pro svůj neduh nemůže se dostatí na druhý břeh.

»Kam by ses hrabala,« volá na ni posměšně družka. »Zůstaň tam, když za námi nemůžeš!«

Ubožáčka, vidouc nezbytí, hází do řeky velké kameny, aby se po nich konec konců přece dostala na druhou stranu.

Vynakládá na to všecko úsilí, ale nic to není platno. Chuděrka, nevědouc si rady, těká svýma jiskrnýma očima úzkostlivě kol kolem. Vtom se jí zdá, jako by nablízku zadul prudký vítr. Zaráží ji však nemálo, když vidí, že svislé větve

topolů a vrb na břehu se docela nic nepohybují. V zápětí má znova dojem, jako by někde nablízku byl skutečně zadul zase prudce vítr. Rozhlíží se po okolí zpytavě, ale nade vši krajinou panuje posvátný klid. Vtom vidí, že ve skalní jeskyni za vodou třesou se nějak podivně větve šípkového keře, který se tam kdysi ujal v rozsedlině.

»Co to?« diví se dívka náramně. »Massabielská jeskyně jest zalita takovou září, jako by žhavé letní slunéčko bylo tam nenadále spadlo!«

V lesku čarovně se skvícím spatřuje pojednou překrásnou paní mající ruce sepiaté a v nich velký růženec s bílými perlami na zlatém řetízku.

Dívka jest tím třpytem a září tak oslněna, že bezděky padá na kolena a sahá po růženci, aby se modlila. Při tom zajímá se nadmíru o vznešenou paní, která má na sobě šat bílý jako sníh, pás barvy modré jako obloha a u boscých nohou zlatou růži.

Úžas a rozpaky dívčiny jsou opravdu veliké. Ale vznešená paní milým úsměvem, který jí pohrává rozkošně kolem rtů, jí dodává síly. Ukazuje jí dokonce, jak má dělati kříž a modlí se s ní potichu růženec. Po nějaké chvíli se zjevení z ničeho nic ztrácí.

Dívka ta jmenovala se Bernardetta Soubirousová. Narodila se 7. ledna r. 1844 v Lurdech na úpatí hor Pyrenejských ve Francii. Otec její měl na řece Gave malý mlýn, později však musil se z nouze chopiti práce nádenické.

Bernardetta byla povahy ostýchavé a zdraví velmi chatrného. Čísti ani psáti neuměla, protože do školy nikdy nechodila. Obvyklým modlitbám jí naučila doma její matka.

První zjevení měla 11. února r. 1858. Ačkoli jí bylo tenkrát 14 roků, ještě ani po prvé u sv. přijímání nebyla. Zjevení působilo na ni mohutným dojmem. Po mnohém rozmýšlení svěřila se s ním sestře své Marii, když kamarádka její Johanka byla odešla domů, ale zavázala ji slibem, aby se o tom nikomu ani slovem nezmínila. Večer však, když před spaním celá rodina se společně modlila, dala se Bernardetta do hořkého pláče.

Sestře její, Marii, to nedalo a všecko prozradila matce. Matka je uchlácholila slovy: »To se naší Bernardettě jen zdálo, pravda to jistě není! Pusťte ty myšlenky z hlavy a nikdy již k jeskyni nechod'te!«

V neděli po tom obměkčilo se srdce matčino přece. Konec konců dala své svolení k tomu, aby se děvčata podívala zase k jeskyni. Dívky vzaly s sebou svěcenou vodu, majíce za to, že zjevení to pochází od zlého ducha, který chce Bernardettu šáliti.

Vznešená paní ukázala se Bernardettě zase a byla právě tak krásná a vlídná jako po prvé. Když na popud Bernardetty jala se Marie všecko kolkolem kropiti svěcenou vodou, usmívala se vznešená paní na Bernardettu tím blahoslunněji. Bernardetta při tom stále klečela a modlila se růženec. Vypadala jako bytost

z jiného světa, a družky její chvěly se posvátnou hrůzou.

Při třetím zjevení, které měla Bernardetta 18. února, uložila jí vznešená paní, aby po 14 dní každodenně přišla k jeskyni. Bernardetta činila to velmi horlivě. Vznešená paní se jí po každé ukázala, nabádajíc ji k tomu, aby se modlila za hříšníky, aby činila skutky kajícího a aby se napila a umyla vodou z pramene, který se zakrátko v těch místech vyprýští. Mimo to jí též důtklivě uložila, aby oznámila kněžím, že jest nevyhnutelně zapotřebí vystavěti tam kapli, k níž by se konaly slavné prosebné průvody. Dne 25. března o svátku Zvěstování Panny Marie vznešená paní na otázku, kdo je, skříživši na prsou ruce a pozdvihnuvši oči k nebesům, Bernardettě řekla: »Já jsem Neposkvrněné Početí!«

Pověst o zjeveních v Lurdech rozhlásila se ku podivu rychle. Věřící lid jal se ihned k jeskyni massabielské v ohromných průvodech putovati. Světské úřady se věci ihned chopily a způsobily Bernardettě svým nešetrným jednáním mnohé útrapy.

Biskup tarbesský zkoumal případ ten čtyři roky a nakonec ve svém pastýřském listě o Lurdech napsal: »Pokládáme za pravdivé, že Neposkvrněná Panna, Rodička Boží, se skutečně dne 11. února r. 1858 Bernardettě Soubirousově v jeskyni massabielské u Lurd zjevila, že zjevení to nese známky pravdy, a že všichni jsou oprávněni pokládati je za pravé.«

Lurdský farář Peyramale chtěje, aby Bernardetta ušla zvědavosti lidí, kteří se počali do Lurd hrnouti, postaral se o to, že byla přijata do ústavu sester Božské lásky v Neversu, kde chodila do školy a kde přistoupila dne 3. června r. 1858 po prvé ke stolu Páně.

Bernardetta, trpíc záduchou, stále churavěla. Nemajíc pro věci světské smyslu, pociťovala náklonnost k životu řeholnímu. Sestry Božské lásky přišly jí s ochotou vstříc, přijavše ji do své řeholní družiny. V klášteře dostala jméno Marie Bernarda.

Jako jeptiška byla úzkostlivě dbalá řeholních pravidel. Práce v nemocnici a v sakristii tuze ráda konala. Vynikajíc zbožností nad své spolusestry, s rozkoší rozjímalas o utrpení Páně a o životě Panny Marie, k níž lnula se vši vroucností.

Milujíc samotu, lidí světských se stranila. Jen tu a tam se svolením představené odebrala se do klášterní hovorny, kde zasypali ji poutníci po každé různými, mnohdy i všetečnými otázkami. Zpravidla chovala se k nim velmi vlídně, ale dárky vždy rozhořčeně odmítala.

Žila skromně a zbožně a jsouc 35 roků stará, dne 16. dubna r. 1879 v Neversu skonala. Až do posledního svého dechu měla stále na mysli slova Neposkvrněné, která jí řekla: »Učiním tě šťastnou ne na tomto, nýbrž na onom světě!«

Bernardetta jest nazývána pasačkou lurdskou z toho důvodu, že nemohouc ve svém dětství pro svůj neduh zastávati těžší práce, pásala

doma a u své tety aspoň ovce, které snadno ovládla.

S Bernardettou souvisí poutní místo Lurdy, slavné nesčíslnými zázraky, kam co rok ze všech končin světa i z vlasti naší putuje mnoho lidí, aby Neposkvrněné Panně buď přednesli pokorně svoje prosby, anebo aby tam zadosti učinili slibům, kterými se kdysi, jsouce v tísní, zavázali.

Mnozí poutníci zahořeli pro Lurdy tak, že přičiněním jejich vybudován byl tam překrásný chrám, kde jest Neposkvrněná Panna po celý den uctívána zbožnými modlitbami, písněmi a pobožnostmi. V noci pak konávají se kolem té svatyně skvělá procesí, která na každého působí mocným a trvalým dojmem.

Zjevení v Lurdech se stala za 4 roky po vyhlášení článku víry o neposkvrněném početí. Apoštolská stolice je uznává za pravdivá a vysoko je cení. Na důkaz toho zavedla výroční památku Zjevení Panny Marie Neposkvrněné, která se každoročně dne 11. února slaví v celé církvi.

»Nesmýšlej vysoce, nýbrž boj se.«

(Řím. 11, 20.)

*

*

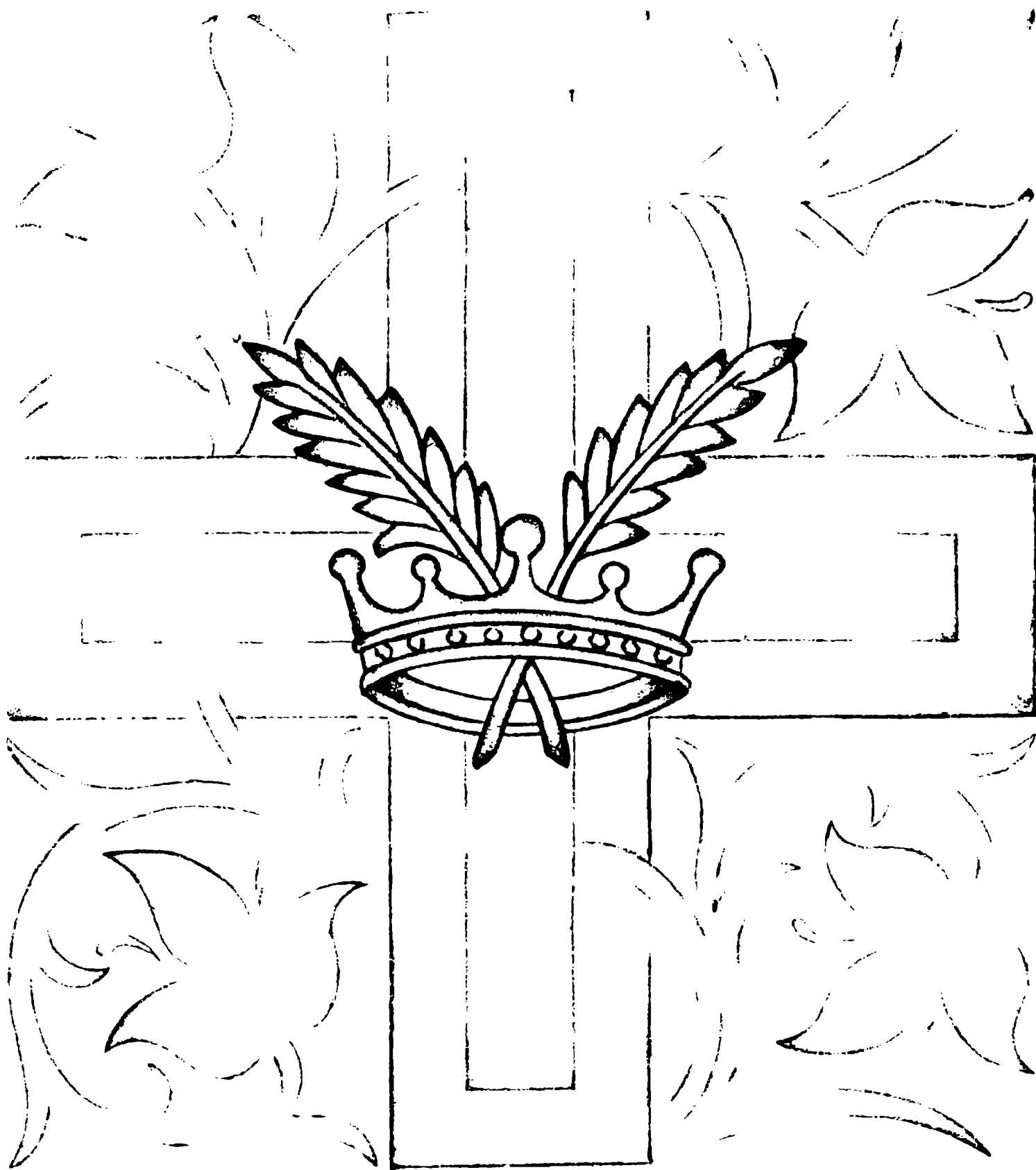
*

VEŠKERÁ PRAVA VYHRAZENA

Nihil obstat. Dr. J. Beran, censor. Imprimatur. Dr. Th. Opatrný,
Vicarius generalis. Pragae, die 22. Februarii 1933

N.: 1906.

B O J O V N Í C I B O Ž Í

N A P S A L V Á C L A V K R O N U S

S E Š I T 4

C E N A 50 H A L .